

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ καμωμένος μετοχ. τοῦ ρ. καμῶνω, παρ' ὃ καὶ καωμῶνω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Πορτ.

1) Ὁ μὴ γενόμενος, ἀτέλεστος, ἀσυντέλεστος, ἡμιτελής Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν. κ. ἀ.) Κρήτ. Καπ. (Σινασσ.) Λευκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Σύμ.: Τσοὶ περισσότερες δουλειὲς ἔχ' ἀκάμωτες Κρήτ. Πολλὰς δουλειὰς ἔχω, δὲν ἀντέχω νὰ τσοὶ νοιώθω ἀκάμωτες ὅλες Ἀπύρανθ. Σπίτιν ἀκάμωτον Σύμ. Ψωμί ἀκάμωτο (ἀνεπαρκῶς ζυμωθὲν) Λευκ. || Φρ. Τί κάνεις; — Τὰ ἀκάμωτα! (ποῦ νὰ μὴ γίνουν, ποῦ κακὰ νὰ γίνουν! Ἀρὰ) Κοζ. 2) Ἐπὶ καρποῦ, ἄωρος ἔτι, ὁ μὴπω ὠριμάσας Ἄνδρ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Λευκ. Μεγίστ. Μῆλ. Νίσουρ. Σίφν. Σῦρ. Χίος: Ἀκάμωτα σταφύλια - σῦκα κττ. Σῦρ. κ. ἀ.

3) Ἐπὶ ἀγροῦ, ἀκαλλιέργητος, ἀνόργωτος, ἀνήροτος τὴν πρώτην ἄροσιν Α.Ρουμελ. (Καρ.) Ἡπ. Κρήτ. Κύπρ. Μῆλ. Μακεδ. (Χαλκιδ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Χίος: Ἀκάμωτη τὴν ἔχω τὴ βορβόλα Ἀπύρανθ. Ἐχον ἀκάμωτα ἀκόμα τὰ χουράφια μ' Αἰτωλ. Οὐλοῦς οὐ κάμπους εἶνι ἀκάμωτους ἀκόμα αὐτόθι. Ἀδέλι ἀκάμωτο Κρήτ. 4) Ἐπὶ ἐρίου, ἄκλωστον Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Καπ. (Σινασσ.)

5) Ἐνεργ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ κάμῃ τίποτε, ἀνίκανος, ἀδέξιος, ἀργός, νωθρός Χίος: Τί ἀκάμωτος ἀνθρώπος ποῦ εἶναι!

Πβ. ἀγένητος, ἄγιнос, ἀγίνωτος, ἄγνεστος, ἄγουρος, ἄφτειαστος.

ἀκανάκευτος ἐπίθ. ἐνιαχ. καὶ Πόντ. (Οἰν.) ἀκανάκιφτους Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κανακευτός <κανακεύω.

Ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον δὲν ἐκανάκευσαν, ὁ μὴ τυχὼν θωπείας. Συνών. ἀχάιδευτος.

ἀκανέλλωτος ἐπίθ. Θήρ. κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κανελλωτός <κανελλώνω.

Ὁ μὴ ἐπιτεπασμένος μὲ κανέλλαν.

ἀκανόνιστος ἐπίθ. λόγ. κοιν.

Τὸ μεσν. ἐπιθ. ἀκανόνιστος.

1) Ὁ μὴ κεκανονισμένος, ὁ μὴ κατὰ τὸν κανόνα προσηρμοσμένος λόγ. κοιν. 2) Ὁ μὴ ἔχων κανονικὴν ἀναλογίαν τῶν διαστάσεων, ἀσύμμετρος λόγ. κοιν.: Ἀκανόνιστο σῶμα. Ἀκανόνιστη πόρτα. Ἀκανόνιστα πόδια.

ἀκανούνιστο ἐπίθ. Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Ἀπογεγυμνωμένος.

ἀκάντζωτος ἐπίθ. Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *καντζωτός <καντζώνω.

Ὁ μὴ καρυκευμένος διὰ καρύων ἔνθ' ἀν.: Κόλλυβα ἀκάντζωτα Σάντ.

ἀκαντίρωτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀνικαδίρους Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *καντιρωτός <*καντιρώνω <Τουρκ. *kadir* = ἰκανότης.

1) Ἀδαῆς, ἀνίκανος σωματικῶς καὶ ψυχικῶς. 2) Ἄξεστος.

ἄκαντος ἐπίθ. Κάρπ.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Ὁκνηρός, ἄτακτος, ἀπειθής: Ἀκαντο παιδί.

ἀκαπακισιά ἢ, ἀμάρτ. ἀκαπακ' δὰ Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀκαπάκιστος.

Ἀπερισκεψία.

ἀκαπάκιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀκαπάκ' στους Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *καπακιστός <καπακίζω ἀμάρτ.

Ἀπερίσκεπτος, ἀσυλλόγιστος.

ἀκαπάκωτος ἐπίθ. πολλαχ. ἀκαπάκωτους Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Ἰμβρ. κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ καπακωτός <καπακῶνω.

Ὁ μὴ κεκαλυμμένος μὲ τὸ καπάκι, συνήθως ἐπὶ μαγειρικῶν σκευῶν πολλαχ.: Τέντζερεις ἀκαπάκωτος. Κούπα ἀκαπάκωτη πολλαχ. Ἀντίθ. καπακωμένος (ιδ. καπακῶνω), καπακωτός.

ἀκαπάρρυστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀκαπάρρυστους Μακεδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *καπαρρυστός <καπαρρρίζω.

Ὁ μὴ δι' ἀρραβῶνος, δι' ἐνεχύρου ἐξασφαλισθείς, ὁ μὴ προσηγορασθείς. Συνών. ἀκαπάρρωτος.

ἀκαπάρρωτος ἐπίθ. κοιν.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. καπαρρωτός <καπαρρώνω.

Ἀκαπάρρυστος, ὁ ιδ.: Τ' ἄφησα ἀκαπάρρωτο τὸ λάδι καὶ τὸ πούλησαν 'ς ἄλλον.

ἀκαπίστρωτα ἐπίρρ. Θράκ. (Σκοπ.) ἀκαπίστρουτα Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀκαπίστρωτος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Κατὰ τρόπον ἀχαλίνωτον. Πβ. ξεκαπίστρωτα.

ἀκαπίστρωτος ἐπίθ. πολλαχ. ἀκαπίστρουτους Ἡπ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) Μακεδ. κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *καπιστρωτός <καπιστρώνω.

Ἐπὶ ὑποζυγίου, ὁ μὴ καπιστρωμένος, ὁ μὴ φέρων φορβειὰν πολλαχ.: Μουλάρι ἀκαπίστρωτο δὲν πιάγεται Ἡπ.

ἀκαπλάματιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀκαπλάματίστους Μακεδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *καπλαματιστός <καπλαματίζω.

1) Ὁ μὴ περιβεβλημένος ἢ περικεκαλυμμένος μὲ καπλάμην, ἥτοι δι' ἐλάσματος ἢ ξυλίνου στρώματος. 2) Ὁ μὴ προσηυξημένος κατὰ μῆκος, πλάτος ἢ πάχος.

ἀκαπλάντιστος ἐπίθ. πολλαχ. ἀκαπλάδιστος πολλαχ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *καπλαντιστός <καπλαντίζω.

1) Συνήθως ἐπὶ ἐφαπλωμάτων καὶ ἄλλων κλινοσκεπασμάτων, ὁ μὴ περιενδεδυμένος. Συνών. ἀσεντόνια-

